

JÁMA

PCHJON HJEJONG

NOVÁ VĽNA

Jáma

Pchjon Hjejong

Nová vlna
2024

Kniha vychází s laskavým přispěním Ústavu pro překlad korejské literatury (LTI Korea).

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

**LITERATURE TRANSLATION
INSTITUTE OF KOREA**

THE HOLE (홀) BY PYUN HYE-YOUNG (편혜영)

Copyright © Pyun Hye-young

All right reserved.

This Czech language edition is published by arrangement with Pyun
Hye-young through Agency Soseol, Inc

Překlad © Miriam Löwensteinová, 2024

Obálka © Ondřej Havlíček, 2024

© Zdeněk Rampas – Nová vlna, 2024

ISBN 978-80-88343-74-5

1

Ogi pomalu nadzvedl víčka. Doširoka rozevřel oči. Uprostřed šedavého pozadí zářilo ostré světlo. Ogi oči znovu zavřel. A zase je otevřel. Chvilku sbíral síly. Byla to úleva. Je naživu. Ujistil ho o tom pocit fyzické obtížnosti při otvírání a zavírání očí.

Díval se do stropu polepeného plastovými panely a olemovaného zářivkami. Osvětlovaly celý prostor. Tohle musí být nemocnice. Takovou intenzitu světla potřebují jen v nemocnici.

Zkusil otočit hlavou, nešlo to. Dokázal pohybovat jen očními bulvami.

„Pane Ogi.“

Někdo ho oslovil. Žena. Zpočátku ji neviděl zřetelně, oči postupně zaostřily bílý plášť. Přicházela k němu žena a vypadala jako sestra. Cítil její vůni. Nebyla to příjemná vůně. Něco z ní cítil. Kyselého. Musela právě dojít. Kolik je vlastně hodin?

Ogi chtěl něco říct. Nepotřeboval vědět, kde je. Na tu otázku už znal odpověď. Kde by asi byl, když ne v nemocnici. A je jasné, jak na tom je. Z ženy cítil pach.

„Jste vzhůru!“

Sestra přiblížila obličej k Ogimu a zmáčkla tlačítko na boku postele.

„Chvilku vydržte. Doktor hned přijde. Víte, kde jste?“

Podívala se na hodinky a čas zaznamenala do statusu.

Ogi se pokusil od sebe odlepit suché rty. Z úst mu vyšla jen trocha dechu, žádný zvuk.

„Jste v nemocnici. Byl jste dlouho v bezvědomí.“

Mluvila na něj hlasitě. „Nejdřív vám změříme tlak. Až přijde doktor, prohlédne vás,“ dodala.

Omotala Ogimu paži páskou tlakoměru. Ogi nepřítomně zíral na svou ruku. Jak mu sestra ovíjí biceps šedivým páskem. Divné. Pumpovala vzduch a necítil tlak. Ani když pak pásek povolila. Nakonec položila Ogiho paži zpátky na postel.

Zaznamenala cosi do statusu a byla zřejmě hotová. Zadívala se na Ogiho a široce se usmála.

Žena?

Zeptal se Ogi. Jenže žádný zvuk mu z úst nevyšel. Čelist se nepohnula, hlasivky nezavibrovaly. Ogi poválel jazyk v ústech a opatrně polkl sliny.

Sestra prohlásila, že hned přijde, a vyšla z pokoje. Ogi se pokoušel pohnout čelistí. Byla nehybná. Soustředil se a snažil se trochu rozevřít ústa. Tentokrát chtěl vyslovit „a“. Z pootevřených rtů vyšel vzduch nahromaděný hluboko v plicích. To bylo všechno. Ať se snažil, jak se snažil, co zachytily uši, nebyl jeho hlas. Slyšel hučení přístrojů, na které byl napojený, slyšel zvuky z chodby, slyšel tiché a opatrné hlasy, slyšel tlumené vrzání podrážek sesterských bot klouzajících po podlaze.

Po chvíli vešla sestra s doktorem. Viděl ho poprvé, doktor Ogiho ne. Široce se usmál a profesionálně rozpráhl ruce v přehnaném gestu.

„Vítejte zpátky, pane Ogi. Jak dlouho to bylo?“ zeptal se.

To by Ogi taky rád věděl. Jak dlouho to sakra trvalo? Jak dlouho to bylo?

„Víte, kde jste, pane Ogi?“

Ogi na doktora zíral.

„V nemocnici. Ano?“

Ogi se pokusil přikývnout. Marná snaha.

„Dobře. Když se mnou budete souhlasit, zavřete a otevřete oči.“

Ogi udělal, co se po něm chtělo. Zavřel a otevřel oči.

„Výborně! Opravdu výborně.“

Doktorův hlas zněl napjatě. Jako by slova říkal se zařátými pěstmi. Ogi nikdy neslyšel tak upřímnou chválu za jediné mrknutí.

Žena?

Zeptal se znovu. Doktor mu nadzdvíhl jedno po druhém levé a pravé víčko. A potom mu asi na různých místech proklepával tělo. Jenže Ogi nic necítil. Doktor zkontroloval hod-

noty na přístrojích u hlavy Ogiho postele a zapsal je do statusu. Něco tiše přikazoval sestře.

„Výborně, pane Ogi, Vedete si skvěle a teď jen musíte zase nabrat sílu. Rozumíte? Teď začne boj, teď bude pro vás nejdůležitější vůle. Nepotřebujete medicínu, potřebujete vůli. Máme oba hodně práce. Já se budu snažit udělat pro vás to nejlepší. Ale můj úkol není nic ve srovnání s vaším. Rozumíte? Mluvím o tom, že ne lékař, ale především vy se musíte snažit. Uděláme nejdřív několik vyšetření a pak vás převezeme na jiný pokoj. Je to tak v pořádku? Jestli mi rozumíte, mrkněte.“

Ogi udělal, co se po něm chtělo.

„Výborně! Brzy se uvidíme.“

Doktor Ogiho zase přehnaně pochválil a se sestrou vyšli z pokoje.

Doktor řekl, že je výborné, jak se Ogimu vrátilo vědomí. Výborně! Ogi si jeho slova znovu přehrával. Přemýšlel, jestli je to pro něj opravdu výborné. Protože mu v paměti utkvěla slova, která pak doktor vyslovil – že to bude opravdu boj a že odtěd bude důležitá vůle. Ne medicína, ale vůle, to říkal. Za těmi slovy bylo mnoho informací, které musí pochopit.

Za chvíli se vrátila sestra. Vytahala různé kabely, co propojovaly Ogiho s přístroji. Znovu zkontrolovala lůžko a pomalu ho vytlačila na chodbu.

Ogi ležel na zádech a pozoroval rychle ubíhající zářivky na stropě nemocniční chodby. V téhle posteli nezůstane dlouho, cítil to. Ne snad pár hodin, ale pár dní. Že je vůle důležitá, znamenalo, že ji bude muset prokázat a že bude léčení obtížné. Možnost přirozeného vyléčení je zřejmě nulová a ani pokračující léčba nezajistí uzdravení. Reakce doktora i sestry mu potvrzovaly, že se probral po dlouhé době. Podle všeho dostal patřičnou lékařskou péči. Je napojený na hadičky a dýchací přístroj, dostává nejrůznější injekce a není bezprostředně ohrožený na životě. Ale boj nebude jednoduchý.

Lůžko hrkalo, klouzalo a pak se zastavilo před výtahem. Zřejmě to byl výtah pro pacienty, kromě Ogiho a sestry však dovnitř nastoupili i zdraví lidé. A každý z nich hned od Ogiho a sestry trochu poodstoupil. Lidé stáli a zírali zezadu na Ogiho.

Jízda výtahem pro pacienty s běžnými lidmi vrátila Ogiho do reality. Ne do pokoje s předimenzovaným osvětlením, k sestře, co o něj nadměrně laskavě pečuje, k doktorovi, co ho poklepává po zádech a říká „opravdu výborně“ po každém mrknutí. Pokoj neměl nic společného s hlučným složitým světem, který ho měl postupně čekat. Světem, kde se podle doktora dá přežít, jen když projevíte silnou vůli.

Během testů nemusel Ogi nic dělat. Jeho spoluúčast spočívala v tom, že byl přítomný při magnetické rezonanci, při odběru krve nemusel ani natáhnout ruku. Nemusel spolupracovat ani při dalších testech. Necítil nic, ležel s očima zavřenýma, podle pokynů doktora mrkal. A před koncem vyšetření usnul.

V hlavě se mu dokola přehrávala ta samá scéna. Auto s Ogim a jeho ženou narazilo do silné vysoké betonové zábrany. Tohle se mu vybavovalo zřetelně. Protože se viděl sedět uvnitř nabouraného auta. Cítil silnou bolest hlavy. Jako by se udeřil o tvrdou zeď, nebo ho někdo napadl čímsi ostrým a životu nebezpečným.

V tom bělavém světle měl zavřené oči. Přemýšlel, co musí udělat, aby žil a aby tuhle situaci přežil. Přemýšlel, jestli chce vůbec žít.

Opakoval si doktorova slova. Musí „prokázat vůli,“ říkal doktor. V těch slovech se skrývá pesimismus. V „trochu víc“ je obsažený optimismus, zmatek a rozčarování. Bez ohledu na to Ogi zjistil, že oproti „prokázat vůli“ mu „trochu víc“ dává smysl. Znamená to, že když do toho dá trochu víc energie, půjde to samo? Neznamená to, že když do toho dá „trochu víc“, začne hýbat čelistí a mluvit a na vlastních nohou dojde na vyšetřovnu? Určitě. „Trochu víc“ si Ogi vykládal jako vztah k životu. Ogimu se hrozně chtělo žít.

Jak strašně se čas táhne. Od prohlídky jako by uběhlo několik dnů a přitom to bylo nanejvýš několik hodin. Hlavou byl stále v polovičním vědomí nejasné noční scény, oči se vyhýbaly oslepujícímu světlu. Přišlo mu, jako by byl po vyšetření na šedý zákal, jako by měl oči oslepené. Ogi chtěl potvrdit svou vůli otevřít oči, zavřel víčka a pomalu je zase otevřel. Část mozku ho začínala poslouchat. Ulevilo se mu.

Zaslechl, jak se dveře do pokoje zlehka otvírají. Někdo opatrnými kroky vešel dovnitř. Ogi čekal. Ten, kdo se blížil k jeho lůžku, měl bělavé šaty, a když na něj Ogi pohlédl, tělo se mu prodloužilo a vzneslo se. Ogi se teď s hrůzou díval na člověka na stropě.

Člověk na stropě k Ogimu trochu sestoupil. Ogi zavřel oči. Pevně je stiskl. Rozhodl se je mít zavřené napořád. Jediný způsob, jak bojovat proti svému strachu. Nebyla to halucinace. Určitě slyšel otvírání dveří. Z osoby, která se přiblížila k Ogiho hlavě, cítil známou vůni.

Vůni své ženy.

2

—

Ženy vytvářely v Ogiho životě zlomové body. Tak to bylo s maminkou. Umřela, když bylo Ogimu deset. Nejdřív si myslel, že umřela na nemoc. Maminka byla často nemocná, polehávala a po každém jídle brala předepsané léky.

Na nemocniční chodbě pak zaslechl šeptající příbuzné a pochopil svůj omyl. Maminka spolykala obrovské množství léků a vnitřní orgány má nenapravitelně poškozené.

V nemocnici ji navštívil jen jednou. Ať už proto, že mu táta návštěvy nepovolil, nebo proto, že byla v nemocnici krátce, přesně si nevzpomínal. To období měl spojené s maminkou ležící na lůžku a připojenou na hadičky a přístroje. Ty ji měly udržet při životě, což se zdálo být velmi náročné.

Maminka Ogimu prstem naznačila, aby přišel blíž. Ogiho nenapadlo vzít ji za ruku. V krku měla díru, v ní dýchací trubici napojenou na plíce. Ogi něco takového viděl poprvé. Místo, aby vzal maminku za ruku, vystrašilo ho to a začal plakat. Bylo mu deset, a to je věk, kdy si ještě neuvědomujeme konečnost vlastního života, jen tušíme jeho podstatu. Pohled na maminku byl nesnesitelný a probudil v něm strach.

Její smrtí Ogimu definitivně skončilo dětství. Otupělý a nevšímavý otec o té změně nevěděl, nebo předstíral, že neví. Ogi se o sebe přestal starat. Neodmítal jíst jídla, která neměl rád, neobtěžoval s tím, že musí koupit kamarádovi dárek na narozeninovou oslavu. Nenapadlo ho vlézt do supermarketu, aby si něco pořídil. Netrval na tom, že si bude dlouhé hodiny číst komiksy, nebo celé noci hrát hry. Otec se s ním občas pokoušel mluvit. A pokaždé Ogimu připomněl matku. Tu, co měla v krku díru a v ní dýchací trubici propojenou s plícemi. A tak mlčel.

Ve škole se Ogi přestal ovládat. Rozšířily se řeči, že Ogiho matka spáchala sebevraždu, a děti ho začaly šikanovat. Ani trochu nerozuměl tomu, proč se stal jejich cílem právě kvůli matčině smrti. Postupem času přišel na to, že se ho prostě bály.

Nejdřív ho jen přehlížely a nenápadně se mu vyhýbaly.

Ogi jim přímou konfrontaci usnadnil tím, že se k hihňajícím skupinám nepřipojoval.

Jednoho dne ho obklopila tlupa kluků, každému ránu oplatil, jednoho pořádně kousl do nohy. On ztratil zub, kluk kus masa. Ogi měl sice ještě dětské zuby, ale klukovi zanechaly na noze jizvu na celý život.

Po tom nebylo dítě, které by se Ogiho nebálo nebo mu ubližovalo. Všichni si šeptali, že dopadne stejně jako jeho matka. Ogi jim to potvrzoval. Usmíval se na ně, pak co nejrychleji změnil výraz na ledový a odvracel se.

Maminka za ním zavřela dveře dětství, žena ho přivedla do světa dospělých.

Absolvoval a chystal se začít pracovat. To bylo ještě před asijskou finanční krizí a podniky tehdy zaplavovaly školy poptávkou po zaměstnancích. Ogi se chtěl brzy oženit. Žena o něm říkala, že je příliš nezralý. Že chce sama ještě studovat a bude fajn, když Ogi taky. Ogi dobře věděl, že z brigády zaplatí školné i životní náklady jen tak tak, a aniž by měl nějaký plán, přihlásil do postgraduálu. Možná potřeboval záminku pro pauzu ještě před vstupem do zaměstnání, k němuž bude odsouzený doživotně. Rozeslal na různá místa životopisy, ale nevisel na tom, že ho přijmou. Kdyby nevyšel postgraduál, může svou nabídku vždycky obnovit.

Žena tvrdila, že chce být novinářka. Reportérka jako Oriana Falacci. Bude dělat rozhovory se současnými prominentními osobami, říkala. V peněžence nosila fotografii. Nebyla na ní Oriana Fallaci jako válečná reportérka na místě bojů, nezpovídala Teng Siao-pchinga nebo Kennedyho. Na fotce seděla před psacím strojem, zírala do prázdného prostoru v pro ni nepřirozeném oblečení. Měla šaty od Chanela a perlový náhrdelník. Fotka pocházela z Vogue nebo Elle a byla pěkná. Nevěděl ovšem, kde žena přišla na to, že ta směšná fotka vyjadřuje to, čemu říkala „novinářský duch“. Neměl pochybnosti o tom, že takhle fotka určitě ukazuje, čím by se chtěla stát.

Ogi tehdy ženinu povrchní ješitnost miloval. Naprosto

